

značilo prihvatanje ideologije. Svojim će konkretnim djelovanjem dokidati apsolutnu ideologiju, koja pristaši dariva svijest da je u posjedu istine, te time kritiku promatra kao izdaju, a vjernost registrira kao argumenat.

Svoje će kršćanstvo promatrati revolucionarnim. Na temelju dubokog iskustva vjere kršćanin snosi odgovornost za konkretnost njegova odnosa s Bogom. Poticaj za svoju akciju primat će iz vjere u čovjekoljubivog i pravednog Boga i dešifrirati je u svjetlu evanđelja. Vjera bez taktičkih prisila odrednica je svakog kršćanina. Evanđelje bez diplomatskih i politikantsko-politizerskih obruba njegova je kršćanska pozicija. Isus bez kompromisa, na račun života, sublimacija mu je. Carstvo je Božje jedina mjera, iskonska kritička točka, kako pojedincu tako i zajednici kršćanskoj — Crkvi, koja za konkordatsko-protokolarnu sporazume plaća ceh evanđeljem za neznatne privilegije i sitne račune.

PARADOKS

Alma Fides

Ubija me — vrijeme. Čudno? Govorim sebi (ponekad vičem da nadglasam bunovnog buntovnika, malog pakosnika, koji sve niječe, svemu se suprotstavlja): to je u atmosferi. Bljutavo jugo. Ništa više.

Ima čarolija. Postoji u našem naprednom vijeku spasonosni melem za svaku akutnu tjeskobu: jedna ulaznica za kino ili kazalište, nekoliko koraka do kavane, jedna trka kroz ulične gomile, — pa neka drugi, netko, nešto drugo misli. U tom vremenu izumâ, automatâ, aparatâ, preparatâ — zašto se uznemirivati? Nisam sam. Nismo sami.

To nam se samo čini. Svaka želja ima svoje čudesno dugme skrivenog mehanizma. Nešto nije u redu sa srcem, samo su se živci otuđili — u napetost, isforsiranoj klimi, možda je to od preobilja žuči, od krvotoka koji bunca.

Nedjelja poslije podne. A nije formula. Nije izlaz.

Dokle ću se koprcati u mreži televizijskog ekrana — tragajući za bojom svoje duše, svoje priče još neizgovorene, jer je još uvijek slutnja?

Netko je rekao (čudno kako me taj govor zapekao kao rana, a misljah da smo istomišljenici): »Pozvao bih Anđela ili đavla na partiju šaha, na jednu kartašku predstavu — bez rizika (zašto da se netko drugi veseli), rado bih se zabavio umotvorinama jednog autentičnog vrača, htio bih

ubrzati otkriće, opipati sliku svoje definitivne sudbine — jer dosadno mi je, dosadno. DOSADNO — i nije samo dosadno. Negdje boli, ne znam gdje, a želio bih znati, vidjeti, ispraviti.

Možda ludo, ali mi je iznad uzglavlja uvijek ista, neizmijenjena Biblija (korice su promijenile boju) kraj hrpe stalno novih detektivskih romana, i ne mogu se odlučiti za čim bih prije posegao. Uvijek isti trenutak kolebanja — i isti izbor. Treba zaboraviti. A onaj rasrđeni Jahve, i onaj Raspeti opominje, svaki na svoj način prijeti, a meni je dosta prijetnje vremena, bolesnih lucidnosti, opipljivih halucinacija. Sve ima čeljust, pandže, rogove, — sve ujeda, stvarno ujeda, a ja bih plakao da se očistim.

Gadim se sebi. Plačljivo nedonošče. Ne može na svjetlo dana, ni u ove naše skore blistave noći od bljeskova reklama, a glazba se čuje do zvi jezda. Vidim: nemir. U talogu krvi: sićušno, nedoraslo, što li? — i ne može bez majke. I talog priča, plakat priča, natpisi, farovi mercedesa, toranj na kojemu se sunča ptica.

Nije bajka. Bajka je za djecu i mudrace. Njih nikad ne razočarava njihova istina.

AVE MARIA. Bijela. Neokaljana. Blago ozbiljna. Zavodljivo lijepa. Nenametljivo blagonaklona.

Ako joj u krilo položim glavu, razbistrit će se u mislima. Zaboravit ću, barem načas, tijelo sata s nakaznim izraslinama brojke, s krakovima koji polako, polako u nepodnošljivom ritmu stežu. Pletu mrežu za mene, za sav ljudski soj — i nekako podmuklo podmeću savjest, kao da je savjest izložena na pladnju i može se secirati poput leša.

AVE MARIA. Od davnine. Svejedno, ovaj trenutak najprisnija.

Onaj put imala je sklopljene ruke i plašt od komadića neba. Cijelog neba. Uistinu, dobro je biti dijete. Čini se, to je jedina njezina želja. Mislim: dijete pretpostavlja majku. A ona tako majčinski, uporno, u vjerljivo majčinski, gleda.

AVE MARIA. Glas joj je posljednji put bio pjesma. Zahvaljujući znašaću ovog vremena. Schubertova s refrenima Gounoda. U okretanju gramofonske ploče vrijeme je prerastalo u Vječnost. I plakao sam — ponavljajući: Ave Maria.

Bila je sva od tijela. Sva od duše. Stvarna. Pojavit će se, ako joj izgovorim ime. Ili mislim. Ne pamtim imena. Previše ih je. Vječno nabranjanje stvari. Ljudi nemaju lice. Očajnički se naprežem da životinji izmamim riječ. NJOJ ne treba riječ. Istražuje pogled — i predaje se kao dragovoljni žrtveni ulov duši.

To je njezina mjera.

Neka joj je i ova nedjelja. I ovo buncanje. I ova pjesma.